

SCHADUW VAN DE NACHT

Tess Gerritsen

Schaduw van de nacht

the house of books

De personages in *Schaduw van de nacht* zijn fictief. Elke gelijkenis met levende en/of dode personen, plaatsen en gebeurtenissen berusten op puur toeval.

Oorspronkelijke titel: *The Shape of Night*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Ballantine Books, New York, 2019

© Tess Gerritsen, 2019

© Vertaling uit het Engels: Y.J.F.G. Klaasse-de Swart, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2019

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Buro Blikgoed, Haarlem

Foto auteur: © Petra van Vliet

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5539 0

ISBN 978 9 0443 5540 6 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Nog steeds droom ik over Brodie's Watch, en het is altijd dezelfde nachtmerrie. Ik sta op het grind van de oprit en het huis doemt voor mij op als een stuurloos spookschip in de mist. Om mijn voeten kringelen en kronkelen mistflarden die mijn huid met een laagje rijp bedekken. Ik hoor golven aan komen rollen vanuit zee en tegen de rotsen beuken, en hoog boven mij waarschuwen zeemeeuwen me krijsend ver, heel ver uit de buurt te blijven. Ik weet dat achter die voordeur de Dood wacht, maar ik wijk niet, want het huis roept me. Misschien zal het me altijd blijven lokken, met zijn sirenenlied dat me dwingt om weer de treden naar de veranda op te gaan, waar de schommelstoel krakend heen en weer beweegt.

Ik open de deur.

Binnen is het een enorme chaos. Dit is niet langer het prachtige huis waarin ik ooit woonde en waar ik van hield. De indrukwekkend bewerkte houten trapleuning is overwoekerd door wijnranken die als groene slangen om de spijlen kronkelen. De vloer is bedekt met dode bladeren die door de kapotte ramen naar binnen zijn gewaaid. Ik hoor het langzame tikken van regenwater dat onafgebroken van het plafond druppelt, en als ik omhoog kijk, zie ik dat er nog maar één kristallen hanger aan de skeletachtige kroonluchter hangt. De muren, ooit crèmekleurig en versierd met elegante kroonlijsten, zijn door schimmel aangetast. Lang voordat Brodie's Watch hier stond, voordat de mannen die het bouwden hout en stenen omhoog sjouwden,

balken aan palen sloegen, was deze heuvel een met mos bedekt bos. Het bos eist nu zijn territorium terug. Brodie's Watch geeft zich gewonnen, de geur van verval hangt in de lucht.

Ik hoor gezoem van vliegen ergens boven me en als ik de trap op ga zwelt het dreigende geluid aan. De eens zo stevige trap die ik elke avond beklom, zucht en steunt onder mijn gewicht. De leuning, ooit satijnzacht gladgewreven, is borstelig door doorntakken en wijnranken. Als ik op de overloop van de eerste verdieping sta, verschijnt er een vlieg, zoemend terwijl hij rondcirkelt en op mijn hoofd af duikt. Er komt nog een vlieg, en nog een, terwijl ik over de gang naar de grote slaapkamer loop. Door de gesloten deur heen hoor ik in de kamer erachter opgewonden vliegengezoem waar zich iets bevindt waarop ze het hebben voorzien.

Ik trek de deur open en het gezoem verandert ogenblikkelijk in een oorverdovend lawaai. De wolk die me aanvalt is zo dik dat ik bijna stik. Ik sla wild om me heen, maar ze vliegen in mijn haar, mijn ogen, mijn mond. Pas dan besef ik wat de vliegen naar deze kamer heeft gelokt. Naar dit huis.

Naar mij. Ze hebben het op mij voorzien.

Een

Dat beklemmende gevoel had ik niet toen ik die dag begin augustus de North Point Way insloeg en voor het eerst naar Brodie's Watch reed. Ik wist alleen dat de weg gerepareerd moest worden en dat de stoep ongelijk was door woekerende boomwortels. De makelaar die het pand onder beheer had, had me door de telefoon verteld dat het huis meer dan honderdvijftig jaar oud was en gerenoveerd werd. De eerste paar weken zouden er een paar timmermannen in huis zijn om de toren op te knappen, maar om die reden kon een huis met zo'n geweldig uitzicht op zee voor een schijntje verhuurd worden.

'Een paar weken geleden moest degene die het huurde de stad verlaten, haar contract liep pas over een paar maanden af. Je belt dus precies op het juiste moment,' zei ze. 'De eigenaar wil het huis niet de hele zomer leeg laten staan. Hij zoekt iemand die er goed voor zal zorgen. Hij hoopt weer een vrouwelijke huurder te vinden. Hij denkt dat vrouwen verantwoordelijker zijn.'

De gelukkige nieuwe vrouwelijke huurder ben ik toevallig.

Op de achterbank miauwt Hannibal, mijn kat, dat hij bevrijd wil worden uit de kattenreismand waarin hij sinds we zes uur geleden Boston verlieten gevangen zit.

Ik kijk achterom en zie dat hij me door het luikje aanstaart, een enorme Maine Coon met nijldige groene ogen. 'We zijn er bijna,' stel ik hem gerust, hoewel ik me zorgen begin te maken dat ik de verkeerde afslag heb genomen. Boomwortels en vorstscheuren hebben het wegdek beschadigd en de afstand tussen

de bomen lijkt steeds kleiner te worden. Mijn oude Subaru, zwaarbeladen met bagage en keukenspullen, hotst en botst over de weg door een steeds nauwer wordende tunnel van dennen en sparren. Er is hier geen plek om te keren, ik moet wel verder op deze weg, waar hij ook heen leidt. Hannibal miauwt weer, deze keer dwingender, alsof hij wil zeggen: stop voor het te laat is!

Tussen de overhangende takken door vang ik een glimp op van de grijze lucht en plotseling maakt het bos plaats voor een met korstmos bedekte brede granieten helling. Het verweerde aanwijlsbord bevestigt dat ik op de oprit naar Brodie's Watch ben, maar de mist is zo dik dat ik het huis nog niet kan zien. Ik rij verder de onverharde oprit op; het grind spat op onder mijn banden. Door de flarden mist heen vang ik een glimp op van door wind geteisterd struikgewas en een stenige vlakke en ik hoor zeemeeuwen in de lucht cirkelen en weeklagen als een legioen geesten.

Plotseling doemt het huis voor me op.

Ik zet de motor af, blijf even zitten en kijk omhoog naar Brodie's Watch. Geen wonder dat het onder aan de heuvel niet te zien was. De grijze gevelbetimmering gaat volledig op in de mist, het enige wat ik vaag kan onderscheiden is een toren die boven de laaghangende wolken uitsteekt. Er moet sprake zijn van een misverstand, want er was me verteld dat het huis groot was, maar ik verwachtte geen landhuis op een heuvel.

Ik stap uit de auto en kijk omhoog naar de gevelbetimmering die is verweerd tot een zilverachtig grijs. Op de veranda beweegt een schommelstoel piepend heen en weer alsof hij door een onzichtbare hand wordt geduwd. Het huis is ongetwijfeld tochtig, het verwarmingssysteem uit het jaar nul en ik stel me vochtige kamers voor waar het naar schimmel ruikt. Nee, dit is niet wat ik in gedachten had als zomerverblijf. Ik had gehoopt op een serene plek waar ik kon schrijven, waar ik kon schuilen.

Waar ik kon helen.

In plaats daarvan voelt dit huis als vijandig gebied, met ramen die me boosaardig aanstaren. De zeemeeuwen beginnen harder te krijsen, ze sporen me aan te vluchten nu het nog kan. Ik draai me om en net op het moment dat ik in mijn auto wil stappen hoor ik het geluid van knarsende banden op het grind. Een zilverkleurige Lexus komt achter mijn Subaru tot stilstand en een blonde vrouw stapt uit. Ze zwaait terwijl ze naar me toe loopt. Ze is ongeveer van mijn leeftijd, ziet er goedverzorgd en aantrekkelijk uit en alles aan haar blaakt van zelfvertrouwen, van haar chique blazer tot haar 'ik ben je beste vriendin'-glimlach.

'Jij bent vast Ava?' zegt ze, haar hand uitstekend. 'Sorry dat ik een beetje laat ben. Ik hoop dat je niet lang hebt moeten wachten. Ik ben Donna Branca, de beheerder van het pand.'

Terwijl we elkaar de hand schudden, ben ik al een smoes aan het bedenken om onder het huurcontract uit te komen. *Dit huis is veel te groot voor mij. Het ligt te afgelegen. Het is te griezelig.*

'Fantastische plek, vind je niet?' zegt Donna, naar de stenige vlakte wijzend. 'Jammer dat je met dit weer niets kunt zien, maar als de mist optrekt, weet je niet wat je ziet, zul je paf staan van het uitzicht op zee.'

'Sorry, maar dit huis is niet wat ik—'

Ze loopt al het trappetje op naar de veranda, de huissleutels rinkelen in haar hand. 'Je hebt geluk dat je net op het juiste moment belde. Even daarna waren er nog twee geïnteresseerden. Het is 's zomers een gekkenhuis hier in Tucker Cove, toeristen vechten om de huurhuizen. Het lijkt wel of niemand dit jaar de zomer in Europa wil doorbrengen. Ze zoeken het liever dichter bij huis.'

'Ik ben blij dat er nog meer mensen geïnteresseerd zijn in het huis, want ik denk dat het voor mij te—'

'Voilà! Welkom!'

De voordeur zwaait open en ik zie een glanzende eikenhouten vloer en een trap met een prachtig bewerkte leuning.

Welke uitvluchten er ook op het puntje van mijn tong lagen, ze verdwijnen als bij toverslag en het is alsof een onverbiddelijke kracht me over de drempel trekt. In de hal zie ik een kristallen kroonluchter en een fraai bewerkt plafond. Ik dacht dat het huis koud en vochtig zou zijn, dat er een geur van stof en schimmel zou hangen, maar ik ruik verse verf en boenwas. En de zee.

‘De renovatie is bijna klaar,’ zegt Donna. ‘De timmermannen moeten nog in de toren en op de uitkijkpost zijn, maar ze zullen je geen last bezorgen. Ze zijn er alleen doordeweeks, in het weekend heb je het rijk alleen. De eigenaar was bereid om de huur deze zomer te verlagen vanwege de overlast van de timmerlieden, maar ze blijven nog maar een paar weken. De rest van de zomer heb je dit fantastische huis helemaal voor jezelf.’ Ze ziet dat ik vol bewondering naar de sierlijsten kijk. ‘Ze hebben het mooi gerestaureerd, vind je niet? Ned, onze vaste timmerman, is echt een vakman. Hij kent elk hoekje en gaatje van dit huis. Kom, dan laat ik je de rest van het huis zien. Omdat je waarschijnlijk recepten gaat uitproberen zul je wel benieuwd zijn naar de geweldige keuken.’

‘Heb ik je over mijn werk verteld? Dat kan ik me helemaal niet herinneren.’

Ze begint schaaapachtig te lachen. ‘Je zei aan de telefoon dat je kookboeken schrijft, en ik heb je gegoogeld. Ik heb je boek over olijfolie al besteld. Ik hoop dat je het wilt signeren.’

‘Met alle plezier.’

‘Ik denk dat je het een perfect huis zult vinden om te schrijven.’ Ze gaat me voor naar de keuken, een grote, lichte ruimte met zwarte en witte vloertegels die in een geometrisch patroon zijn gelegd. ‘Er is een fornuis met zes pitten en een extra grote oven. De keukenspullen zijn tamelijk basic, alleen wat potten en pannen, maar je zei dat je je eigen kookgerei zou meenemen.’

‘Ja. Ik heb een lange lijst recepten die ik moet testen, en ik ga

nergens heen zonder mijn messen en sauteerpannen.’

‘En waar gaat je nieuwe boek over?’

‘Over de traditionele gerechten van New England. Ik onderzoek de keuken van zeevarende families.’

Ze lacht. ‘Dus gezouten kabeljauw en nog eens gezouten kabeljauw.’

‘Het gaat ook over hun manier van leven. Over de lange winters en de koude nachten en de risico’s die de vissers namen om hun vangst binnen te halen. Het was niet makkelijk om van de zee te leven.’

‘Nee, dat was het zeker niet. Het bewijs daarvan zie je in de volgende kamer.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Kom maar mee.’

We gaan de naar de voorkamer, waar in de haard al hout en aanmaakhout klaarligt om aangestoken te worden. Boven de schoorsteenmantel hangt een olieverfschilderij van een schip op woeste zee, waarvan de voorplecht het door de wind opgeschud schuim doorklieft.

‘Het is een reproductie,’ zegt Donna. ‘Het origineel hangt bij het Historisch Genootschap in het dorp, waar ze ook een portret van Jeremiah Brodie hebben. Een knappe vent. Groot, met gitzwart haar.’

‘Brodie? Heet het huis daarom Brodie’s Watch?’

‘Ja. Kapitein Brodie heeft veel geld verdiend als gezagvoerder op een schip dat van hier heen en weer naar Shanghai voer. Hij heeft dit huis in 1861 laten bouwen.’ Ze kijkt naar het schilderij met het schip dat door de golven ploegt, en huivert. ‘Ik word al zeeziek als ik ernaar kijk. Ik ga voor geen goud aan boord van zo’n ding. Zeil jij?’

‘Ja, als kind, maar ik ben al jaren niet meer op een boot geweest.’

‘Deze kust wordt door liefhebbers beschouwd als een van de

mooiste plekken in de wereld om te zeilen. Maar het is niks voor mij.' Ze loopt naar de schuifdeuren achter in de kamer en trekt ze met een zwaai open. 'Dit is mijn lievelingskamer.'

Ik loop naar binnen en mijn blik gaat onmiddellijk naar het uitzicht vanuit het raam. Ik zie flarden mist voorbijtrekken en door het gordijn van nevel vang ik een glimp op van wat er achter ligt: de zee.

'Als de zon doorbreekt, is het uitzicht adembenemend,' zegt Donna. 'Je kunt de zee nu niet zien, maar wacht maar af. Morgen is de mist opgetrokken.'

Ik wil nog wat langer bij het raam blijven staan, maar ze heeft haast met haar rondleiding en gaat me voor naar een statige eetkamer waar een zware eikenhouten tafel en acht stoelen staan. Aan de muur hangt nog een schilderij van een schip, maar dit is duidelijk van een minder begaafde maker. De naam van het vaartuig staat op de romp.

The Minotaur.

'Dat was zijn schip,' zegt Donna.

'Het schip van kapitein Brodie?'

'Het is het schip waarmee hij is omgekomen. Zijn eerste stuurman heeft dit schilderij gemaakt en het Brodie cadeau gedaan een jaar voordat ze beiden op zee vermist raakten.'

Ik kijk naar het schilderij van *The Minotaur* en de haartjes in mijn nek staan plotseling rechtovereind, alsof er een koude wind door de kamer gaat. Ik draai me om om te kijken of er een raam openstaat, maar ze zitten allemaal potdicht. Donna lijkt het ook te voelen en slaat haar armen om zich heen.

'Het is geen fantastisch schilderij, maar meneer Sherbrooke zegt dat het bij het huis hoort. Omdat zijn eerste stuurman het geschilderd heeft, neem ik aan dat het schip er zo uitzag.'

'Maar het is een beetje verontrustend dat het hier hangt,' mompelt ik. 'Omdat het het schip is waarmee hij is omgekomen.'

'Dat zei Charlotte ook al.'

‘Charlotte?’

‘De vrouw die voor jou het huis huurde. Ze wilde er alles van weten, ze was van plan om er met de eigenaar over te praten.’ Donna draait zich om. ‘Kom, ik zal je de slaapkamers laten zien.’

Terwijl ik achter haar aan de wenteltrap op loop, laat ik mijn hand over de vakkundig bewerkte glanzende eikenhouten leuning glijden, die sterk en stevig aanvoelt. Dit huis werd gebouwd om eeuwenlang mee te gaan, om voor komende generaties te dienen als thuishaven, maar het staat nu leeg in de hoop dat het een eenzame vrouw met haar kat onderdak kan bieden.

‘Had kapitein Brodie kinderen?’ vraag ik.

‘Nee, hij is nooit getrouwd. Het huis is nadat hij op zee is omgekomen naar een neef van hem overgegaan en daarna een paar keer van eigenaar gewisseld. Het is nu van Arthur Sherbrooke.’

‘Waarom woont meneer Sherbrooke hier zelf niet?’

‘Hij heeft een woning in Cape Elizabeth, in de buurt van Portland. Hij heeft dit huis jaren geleden van een tante geërfd. Het was in slechte staat toen hij het kreeg, en hij heeft al bakken geld uitgegeven om het op te knappen. Hij hoopt dat er een koper voor is, want hij wil er vanaf.’ Ze kijkt me aan. ‘Voor het geval je geïnteresseerd bent.’

‘Een huis als dit zou ik nooit kunnen onderhouden.’

‘Ik wou het je alleen even laten weten. Maar je hebt gelijk, het onderhoud van dit soort historische panden is niet te betalen.’

Terwijl we op de eerste verdieping over de gang lopen, wijst ze door de geopende deuren naar twee spaarzaam gemeubileerde slaapkamers en gaat vervolgens verder naar een deur aan het eind van de gang. ‘Dit was,’ zegt ze, ‘de slaapkamer van kapitein Brodie.’

Ik stap naar binnen en adem opnieuw een sterke zeelucht in. De geur was me beneden ook al opgevallen, maar is nu zo overweldigend dat het lijkt alsof ik in de branding sta en het

zeewater in mijn gezicht spat. Dan opeens is de geur weer verdwenen, alsof iemand een raam heeft gesloten.

‘Met dit uitzicht word je wakker,’ zegt Donna, naar het raam wijzend, hoewel daar op dit moment alleen maar mist te zien is. ‘In de zomer komt de zon daar, boven het water op, dus je kunt de zonsopgang zien.’

Ik kijk naar de kale ramen. ‘Geen gordijnen?’

‘Privacy is hier geen issue, want geen mens ziet je hier. Het bijbehorende terrein loopt tot aan de vloedlijn.’ Ze draait zich om en gebaart naar de open haard. ‘Weet je hoe je een vuur moet aansteken? Dat je altijd eerst het rookkanaal moet openen?’

‘Ik kwam vaak op de boerderij van mijn oma in New Hampshire, dus ik heb genoeg ervaring met open haarden.’

‘Meneer Sherbrooke moet ervan op aan kunnen dat je voorzichtig bent. Oude huizen vatten snel vlam.’ Ze pakt de sleutelbos uit haar jaszak. ‘Tot zover de rondleiding.’

‘Zei je net dat er een toren is?’

‘Ja, maar daar heb je niets te zoeken. Het is een zootje nu, er ligt allerlei elektrisch gereedschap en timmerhout. En ik zou al helemaal niet naar de uitkijkpost gaan zolang de timmermannen de vloer niet hebben vervangen. Die is niet veilig.’

Ik heb de sleutels die ze me aanreikt nog niet aangepakt. Ik denk aan mijn eerste indruk van het huis, aan de ramen die me als dode, glazige ogen aanstaarden. Brodie’s Watch hield niet de belofte van troost in, van een toevluchtsoord, en mijn eerste impuls was om rechtsomkeert te maken. Maar nu ik binnen ben geweest, de geur van het huis heb opgesnoven en het hout heb aangeraakt, lijkt alles anders.

Dit huis heeft me geaccepteerd.

Ik pak de sleutels aan.

‘Mocht je vragen hebben, ik ben van woensdag tot en met zondag op kantoor. Voor noodgevallen kun je altijd mijn mobiele

nummer bellen,' zegt Donna als we het huis uit lopen. 'Er is een lijst met telefoonnummers die Charlotte in de keuken heeft opgehangen. Van de loodgieter, de dokter, de pizzabezorger.'

'En waar kan ik mijn post ophalen?'

'Er staat een brievenbus onder aan de weg. Maar je kunt in het dorp ook een postbus huren. Dat deed Charlotte.' Ze blijft bij mijn auto staan en staart naar de kattenreismand op de achterbank. 'Wow! Geen klein katje!'

'Hij is zindelijk hoor,' stel ik haar gerust.

'Hij is enorm.'

'Inderdaad. Ik moet hem op dieet zetten.' Als ik me vooroverbuig om de reismand van de achterbank te tillen, begint Hannibal door het luikje naar me te blazen. 'Hij houdt er niet van om zo lang in de auto opgesloten te zitten.'

Donna hurkt neer om Hannibal beter te kunnen zien. 'Zie ik extra tenen? Is het een Main Coon?'

'Al zijn zesentwintig pond.'

'Is het een goeie jager?'

'Zodra hij de kans krijgt.'

Ze glimlacht naar Hannibal. 'Dan zal hij het hier heerlijk hebben.'

Twee

Ik sjouw de kattenreismand het huis in en bevrijd het monster. Hannibal komt de kooi uit, werpt me een nijldige blik toe en sjokt naar de keuken. Natuurlijk is dat de eerste ruimte waar hij op afstevent. Zelfs in een vreemd huis als dit weet hij precies waar zijn maaltijd geserveerd zal worden.

Ik moet tien keer naar de auto lopen om mijn koffer, de kartonnen dozen met boeken, beddengoed en keukenspullen naar binnen te slepen, plus de twee tassen met boodschappen die ik voor de eerste dagen in Tucker Cove heb ingeslagen. Uit mijn appartement in Boston heb ik alles meegenomen wat ik voor de komende drie maanden denk nodig te hebben. De boeken die in mijn boekenkast stof hebben verzameld, boeken die ik altijd nog van plan was te lezen, zullen hier eindelijk opengeslagen worden. Mijn potjes kostbare kruiden en specerijen die ik waarschijnlijk niet in een kleine supermarkt in Maine kan kopen. Ik heb badpakken, zonnejurkjes, truien mee en een donzen jack, omdat zelfs in de zomer het weer in het zuidoosten van Maine onvoorspelbaar is. Dat is me althans verteld.

Tegen de tijd dat ik alles naar binnen heb gebracht is het zeven uur geweest. Ik ben door en door koud van de mist. Omdat ik naar een borrel bij een knapperend haardvuur snak, pak ik de drie flessen wijn uit die ik uit Boston heb meegenomen. Als ik de keukenkast opentrek om een glas te zoeken zie ik dat de vorige huurder soortgelijke verlangens had. Op de plank staan

naast een exemplaar van *Koken met plezier* twee flessen single malt whiskey, een ervan bijna leeg.

Ik zet de fles wijn weg en pak de bijna lege fles whiskey uit de kast.

Het is mijn eerste avond hier in dit deftige oude huis, dus waarom niet? Ik blijf de rest van de avond thuis, ik heb een enerverende dag achter de rug en op deze grijze, koude avond is whiskey de perfecte drank. Ik geef Hannibal te eten en schenk twee vingers whiskey in een kristallen glas dat ik in de kast vond. Staand aan het aanrecht beloon ik mezelf met de eerste slok en ik slaak een zucht van genot. Terwijl ik de rest van het glas opdriink blader ik door *Koken met plezier*. Het boek zit onder de vetvlekken, het is blijkbaar veel gebruikt en erg geliefd. Op de titelpagina staat een handgeschreven opdracht.

Hartelijk gefeliciteerd, Charlotte! Nu je op jezelf woont, zul je dit nodig hebben.

Liefs, oma

Ik vraag me af of Charlotte weet dat ze haar boek hier heeft laten liggen. Als ik de bladzijden omsla zie ik dat ze allerlei aantekeningen naast de recepten heeft geschreven. ‘Wat meer kerriepoeder... Te veel werk... Harry vond dit heerlijk!’ Ik weet hoe erg ik het zou vinden als ik een van mijn lievelingskookboeken op een verkeerde plaats had teruggezet, vooral als ik het van mijn oma had gekregen. Charlotte zal het zeker terug willen hebben. Ik zal het aan Donna doorgeven.

De whiskey doet wonderen. Mijn wangen beginnen te gloeien, mijn schouders ontspannen zich en de spanning vloeit weg uit mijn lijf. Eindelijk ben ik dan in Maine, helemaal in mijn eentje met mijn kat in een huis aan zee. Ik wil niet denken aan wat me hierheen heeft gebracht, ik wil niet denken aan

wie en wat ik heb achtergelaten. In plaats daarvan hou ik me bezig met hetgeen me altijd troost biedt: koken. Vanavond ga ik risotto maken omdat het eenvoudig en voedzaam is en de bereiding maar twee pannen en wat geduld vereist. Ik nip van mijn whiskey terwijl ik paddenstoelen, uitjes en ongekookte rijst bak en blijf roeren tot de rijst begint te knetteren. Als ik er witte wijn aan toevoeg, schenk ik er ook wat van in mijn inmiddels lege whiskeyglas. Het is niet helemaal de juiste drankvolgorde, maar er is niemand om me heen die erop let. Ik lepel hete bouillon in de pan en roer. Drink van mijn wijn. Roer nog wat meer. Nog een lepel hete bouillon, nog een slokje. Blijven roeren. Terwijl andere koks het misschien stierlijk vervelend vinden om de risotto in de gaten te houden, is dat precies wat ik er zo leuk aan vind. Je kunt het niet gehaast doen, je moet geduldig zijn.

Dus hou ik de wacht bij het fornuis, roer met een houten spatel en ben tevreden dat ik mijn aandacht alleen maar hoeft te richten op wat er pruttelt op het gas. Ik strooi er wat verse doperwtjes, peterselie en geraspte Parmezaanse kaas over en bij de geur ervan loopt het water me in de mond.

Tegen de tijd dat ik mijn maaltijd eindelijk op de eettafel zet, is de avond gevallen. In Boston heb je 's avonds altijd de lichten van de stad, maar hier is door de ramen niets te zien. Er komen geen schepen langs, er is geen vuurtorenlicht, alleen de zwarte, zwarte zee. Ik steek een paar kaarsen aan, trek een fles chianti open en schenk een glas in. In een echt wijnglas deze keer. Mijn tafel ziet er fantastisch uit: kaarslicht, een linnen servet, tafelsilver en een met peterselie bestrooide schaal risotto.

Mijn mobiele telefoon gaat.

Nog voor ik de naam op het scherm lees, weet ik al wie me belt. Natuurlijk is zij het. Ik zie in gedachten hoe Lucy in haar appartement op Commonwealth Avenue met haar telefoon tegen haar oor gedrukt wacht tot ik opneem. Ik zie het bureau voor me waaraan ze zit, de ingelijste trouwfoto, het porseleinen

schaaltje met paperclips, de rozenhouten klok die ik haar heb gegeven toen ze haar artsendiploma kreeg. Terwijl mijn telefoon maar blijft rinkelen zit ik met gebalde vuisten, terwijl ik misselijkheid voel opkomen. Als het bellen eindelijk stopt, is de stilte een verademing.

Ik neem een hapje risotto. Hoewel ik het recept tien keer heb gemaakt, is de risotto smakeloos als behanglijm en mijn eerste slok chianti is bitter. Ik had beter een fles prosecco open kunnen maken, maar die was niet gekoeld en mousserende wijn moet altijd goed gekoeld zijn, de fles bij voorkeur ondergedompeld in ijs.

De wijze waarop ik de laatste oudjaarsavond champagne serveerde.

Ik hoor nog het getinkel van ijsblokjes, de jazz uit mijn stereo en het gebabbel van vrienden, familie en collega's in mijn appartement in Boston. Ik had voor mijn feest alle registers opengetrokken en een fortuin uitgegeven aan Damariscotta-oesters en een hele poot Jamon Ibérico de Bellota. Ik herinner me dat ik om me heen keek naar mijn lachende gasten, de mannen met wie ik al naar bed was geweest zag en me afvroeg met wie ik die nacht zou slapen. Het was per slot van rekening oudjaarsavond, een avond die je niet in je eentje viert.

Stop, Ava. Niet aan die avond denken.

Maar ik kan het niet laten weer aan die wond te pulken, de korst open te krabben tot het weer gaat bloeden. Ik schenk mijn wijnglas bij en ga terug in mijn herinnering. Het lachen, het geluid van brekende oesterschelpen, de gelukzalige bruisende champagne op mijn tong. Ik herinner me dat mijn redacteur Simon een glanzende oester in zijn mond wipte. Ik herinner me dat Lucy, die die avond door het ziekenhuis opgeroepen kon worden, braaf alleen bruiswater dronk.

En ik herinner me hoe vakkundig Nick de kurk liet knallen. Ik herinner me hoe leuk hij er die avond uitzag, zijn das scheef

en de mouwen van zijn overhemd tot zijn ellebogen opgerold. Als ik aan die avond terugdenk, kom ik altijd op Nick uit.

De kaars op mijn eettafel gaat sputterend uit. Ik kijk naar beneden en zie tot mijn verbazing dat de fles chianti inmiddels leeg is.

Als ik ga staan lijkt het huis te schommelen alsof ik op het deinend dek van een schip sta. Ik heb de ramen nog niet opengedaan, maar opnieuw waait de geur van de zee door de kamer, ik proef zelfs zout op mijn lippen. Of ik ben aan het hallucineren, of ik ben dronkener dan ik dacht.

Omdat ik te moe ben om de tafel af te ruimen laat ik mijn nauwelijks aangeraakte risotto op tafel staan en doe de lichten uit als ik naar de trap loop. Hannibal schiet voor me langs en ik struikel over hem, waarbij mijn scheenbeen tegen de vloer van de eerste verdieping knalt. Die verdomde kat kent dit huis al beter dan ik. Tegen de tijd dat ik in de slaapkamer ben, heeft hij al een plekje op het dekbed ingenomen. Ik heb de energie niet om hem weg te jagen. Ik doe het licht uit en ga naast hem liggen.

Ik val in slaap met de geur van de zee in mijn neus.

's Nachts voel ik het matras bewegen en ik steek mijn hand uit op zoek naar Hannibal, maar hij ligt er niet meer. Ik open mijn ogen, en even weet ik niet waar ik ben. Dan schiet het me weer te binnen: Tucker Cove. Het huis van de zeekapitein. De lege chiantifles. Waarom dacht ik dat vluchten iets zou veranderen? Waar je ook gaat, je sleept je eigen ellende als een rottend karkas met je mee, en dat karkas van mij heb ik helemaal naar dit eenzame huis aan de kust van Maine gesleept.

Een huis waar ik blijkbaar niet alleen ben.

Ik lig wakker, luister naar het trippelen van kleine pootjes tussen de muren. Het klinkt alsof er tien, misschien wel honderd muizen de muur achter mijn bed als snelweg gebruiken.

Hannibal is ook wakker. Hij loopt miauwend de kamer op en neer, tot waanzin gedreven door zijn katteninstinct.

Ik stap uit bed en open de slaapkamerdeur om hem eruit te laten, maar hij wil niet. Hij blijft maar heen en weer lopen en miauwen. Door het lawaai van die muizen en het kattengejank kan ik onmogelijk slapen. Omdat ik inmiddels klaarwakker ben, ga ik op de schommelstoel zitten om naar buiten te kijken. De mist is opgetrokken en de lucht is adembenemend helder. De zee strekt zich uit tot de horizon, elke rimpeling is zilverachtig door het maanlicht. Ik denk aan de volle fles whiskey in de keukenkast en vraag me af of een glaasje misschien zou helpen om de nacht door te komen, maar ik zit zo heerlijk in deze stoel dat ik geen zin heb om op te staan. Het uitzicht is prachtig, de zee strekt zich uit als geslagen zilver. Er waait een zacht briesje in mijn gezicht, het strijkt als een koele kus langs mijn huid, en ik ruik het weer: de geur van de zee.

Opeens is het stil in huis. Zelfs de muizen tussen de muren zijn stil, alsof iets, iemand, hen heeft gewaarschuwd. Hannibal begint keihard te blazen en alle haartjes op mijn arm gaan rechtovereind staan.

Er is nog iemand in deze kamer.

Ik kom met moeite overeind, mijn hart bonkt. De stoel blijft heen en weer schommelen terwijl ik speurend in het donker naar het bed loop. Ik zie alleen de omtrekken van de meubels en Hannibals gloeiende ogen, waarin het maanlicht weerspiegeld wordt terwijl hij naar iets in de hoek staart. Iets wat ik niet kan zien. Hij gromt als een wild beest en sluipt naar een schaduwplek.

Een eeuwigheid hou ik de wacht, mijn oren gespitst. Het maanlicht stroomt door het raam naar binnen en in de zilverachtige gloed zie ik niets bewegen. De stoel schommelt niet meer. De geur van de zee is verdwenen.

Er is niemand in de kamer. Alleen ik en mijn laffe kat.

Ik kruip weer in bed en trek het dekbed op tot mijn kin, maar ik heb het koud en ril. Pas als Hannibal onder het bed vandaan kruipt en naast me komt liggen hou ik op met trillen. Een warme, spinnende kat dicht tegen je aan maakt alles goed, en met een zucht begraaf ik mijn vingers in zijn vacht.

De muizen hebben het achter de muur weer op een rennen gezet.

‘Morgen,’ mompel ik, ‘gaan we een ander huurhuis zoeken.’

Drie

Naast mijn pantoffels liggen drie dode muizen.

Slaapdronken en met een zwaar hoofd staar ik naar de gruwelijke geschenken die Hannibal die nacht voor me in de wacht heeft gesleept. Hij zit naast zijn giften, zijn borst trots vooruit, en ik denk terug aan de opmerking die de makelaar gisteren maakte toen ik haar vertelde dat mijn kat van jagen houdt.

Hij zal het hier naar zijn zin hebben.

In elk geval heeft een van ons het hier naar zijn zin.

Ik trek een spijkerbroek en een t-shirt aan en loop naar beneden om keukenpapier te halen. Zelfs door een dikke laag papier heen voelen de muizenlijkjes misselijkmakend zacht als ik ze oppak. Als ik de muizen in het papier vouw, kijkt Hannibal me aan met een blik van ‘Wat doe je in godsnaam met mijn geschenk?’ en hij komt achter me aan als ik met het pakketje de trap af naar de voordeur loop.

Het is een schitterende ochtend. De zon schijnt, de lucht is helder en naast de voordeur bloeit een rozenstruik. Ik overweeg de dode muizen onder een heesterhaag te gooien, maar omdat even verderop Hannibal op de loer ligt en zijn buit zal willen terugvorderen, loop ik om het huis heen naar de achterzijde om ze in zee te gooien.

Mijn eerste blik op de zee verblindt me. Met mijn ogen knipperend tegen het zonlicht sta ik op de rand van de klif en kijk naar de aanspoelende golven en de glanzende strengen zeewier

die op de rotsen ver onder me zijn blijven hangen. Meeuwen scheren boven mijn hoofd en in de verte glijdt een kreeftenboot door het water. Het uitzicht imponeert me zo dat ik bijna vergeet waarom ik hier sta. Ik pak de dode muizen uit en gooi ze over de rand van de klif. Ze vallen op de rotsen en worden door de eerste de beste golf meeegenomen.

Hannibal sluipt weg, ongetwijfeld om een nieuwe prooi binnen te halen.

Nieuwsgierig naar waar hij heen zal gaan, prop ik het verfrommelde keukenpapier onder een steen en ga ik achter hem aan. Hij ziet eruit als een kat met een missie zoals hij snuffelend over de rand van de klif een smal paadje tussen mos en hoog gras inslaat. De grond is hier schraal, het terrein bestaat voornamelijk uit met korstmos bedekt graniet. Het paadje loopt geleidelijk naar beneden naar een halvemaanvormig strandje tussen rotsblokken. Hannibal loopt nog steeds voorop, zijn staart steekt omhoog als een harig vaandel, en hij blijft maar één keer staan om te kijken of ik hem wel volg. Ik ruik de geur van rozen en zie een paar Japanse rozenbottelstruiken die hier ondanks de wind en de zoute zeelucht gedijen en waarvan de bloemen knalroze afsteken tegen het graniet. Ik wurm me erlangs, waarbij ik mijn onbedekte enkels openhaal aan de doornen, en spring van de rotsen op het strand. Er ligt hier geen zand, maar kleine kiezels die in de kabbelende golven heen en weer klotsen. Aan weerszijden van de kleine baai steken hoge rotsblokken in het water die het strand aan het zicht onttrekken.

Een privéplek voor mij.

Ik neem me voor daar te gaan picknicken. Dan neem ik een strandlaken, een lunch en natuurlijk een fles wijn mee. Als het in de loop van de dag warm wordt neem ik misschien wel een duik in het ijskoude water. Met de zon op mijn gezicht en de geur van rozen in de lucht voel ik me rustiger en gelukkiger dan ik me in maanden gevoeld heb. Misschien is dit wel de

plek voor mij. Misschien is dit de plek die ik nodig heb, de plek waar ik kan werken. Waar ik eindelijk met mezelf in het reine kan komen.

Plotseling sterf ik van de honger. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst zo'n honger had. De afgelopen maanden ben ik zoveel afgevallen dat de broek die ik altijd mijn skinny jeans noemde nu los om mijn heupen hangt. Denkend aan roereieren en toast en liters koffie met room en suiker klim ik terug over het pad. Mijn maag knort en ik heb de smaak van de zelfgemaakte bramenjam die ik uit Boston heb meegenomen al in mijn mond. Hannibal trippelt voor me uit en wijst de weg. Of hij heeft het me vergeven dat ik zijn muizen heb weggegooid, of hij denkt net als ik ook aan zijn ontbijt.

Ik klauter de klif op en volg het pad naar de punt. Op de plek waar het land als de boeg van een schip vooruitsteekt staat het huis. Ik stel me voor hoe de gedoemde kapitein Brodie op de uitkijktoren over de zee tuurt, in weer en wind de wacht houdt. Ja, dit is bij uitstek de plek waar een zeekapitein een huis wil hebben, op deze door de wind geteisterde rots met...

Ik verstijf als ik omhoogkijk naar de uitkijktoren. Verbeelde ik het me, of zag ik daar iemand staan? Ik zie nu niemand meer. Misschien is het een van de timmermannen, maar Donna zei dat die alleen doordeweeks werken, en vandaag is het zondag.

Ik ren over het pad en loop om het huis naar de veranda aan de voorzijde, maar behalve mijn Subaru zie ik geen auto's op de oprit staan. Als het een van de timmermannen was, hoe is hij dan hier gekomen?

Luid stampend loop ik het verandatrappetje op het huis in en roep: 'Hallo! Ik ben de nieuwe huurder!' Geen antwoord. Terwijl ik de trap op ga en op de overloop van de eerste verdieping loop, let ik op of ik in de toren de timmermannen hoor, maar ik hoor geen gehamer of gezaag, zelfs geen voetstappen.

De deur naar de torentrap piept luid als ik hem opentrek. Ik zie een donkere smalle trap.

‘Hallo!’ roep ik naar boven. Weer geen antwoord.

Ik ben nog niet in de toren geweest. In het halfduister zie ik licht door de spleten van een dichte deur boven aan de trap. Als daar iemand aan het werk is, is hij wel verdomd stil, en even komt de onaangename gedachte bij me op dat de insluiper niet een van de timmermannen is. Dat er iemand anders door de open voordeur naar binnen is geglipt, iemand die zich nu in de toren schuilhoudt en mij opwacht. Maar ik ben hier niet in Boston, ik ben in een dorp in Maine waar mensen hun huis niet afsluiten en hun autosleuteltjes in de auto achterlaten. Dat is me althans verteld.

De eerste tree kraakt vervaarlijk als ik mijn gewicht erop zet. Ik blijf staan en luister. Ik hoor nog steeds niets.

Het is de schelle miauw van Hannibal die me doet opschrikken. Ik kijk over mijn schouder en zie dat hij achter me staat, niet in het minst gealarmeerd, zo te zien. Hij schiet langs me heen, rent naar de gesloten deur boven aan de trap en wacht op me in het schemerdonker. Mijn kat is dapperder dan ik.

Op mijn tenen loop ik de trap op, terwijl mijn hartslag versnelt bij elke stap. Tegen de tijd dat ik op de bovenste tree sta, zijn mijn handen nat van het zweet en de deurknop voelt glibberig. Ik draai hem langzaam om en duw de deur open.

Zonlicht stroomt me tegemoet.

Verblind knijp ik mijn ogen tot spleetjes, en de torenkamer komt in beeld. Ik zie ramen met vegen zout. Zijdeachtige spinnenwebben aan het plafond wiegen door de in beweging gebrachte lucht heen en weer. Hannibal zit naast een stapel houten planken kalm zijn poot te likken. Overal ligt timmergereedschap – een lintzaag, schuurmachines, zaagbokken. Maar er is niemand.

Een deur leidt naar buiten, naar de uitkijkpost, het balkon

dat uitkijkt op zee. Ik open de deur en stap een frisse wind in. Als ik naar beneden kijk, zie ik het rotspad waarover ik net nog liep. Het geluid van de golven lijkt heel dichtbij, alsof ik op de boeg van een schip sta – een heel oud schip. De balustrade lijkt gammel, de verf is verweerd. Ik zet nog een stap en plotseling buigt het hout door onder mijn voeten. Ik stap meteen terug en zie dat de planken verrot zijn. Donna had me gewaarschuwd voor de uitkijkpost, en als ik nog verder was gelopen was hij waarschijnlijk bezweken onder mijn gewicht. Nog geen paar minuten geleden meende ik toch echt iemand op dit balkon, waar het hout wel karton lijkt, te zien staan.

Ik ga terug in de toren en sluit de deur tegen de wind. Met de op het oosten gerichte ramen is de kamer al warm van de ochtendzon. Ik blijf gebaad in het gouden licht staan en probeer een verklaring te vinden voor wat ik vanaf de klif heb gezien, maar het blijft een raadsel. Een weerspiegeling misschien. Een vervorming van het antieke glas in de ramen. Ja, dat moet het geweest zijn. Als ik door het raam kijk, is het beeld door rimpelingen vertekend, alsof ik door water kijk.

Vanuit mijn ooghoek zie ik iets glinsteren.

Ik draai me met een ruk om, maar zie alleen een wolk stofdeeltjes langsdrijven, fonkelend als miljoenen sterretjes in de zon.